

Arrest

nr. 324 166 van 27 maart 2025
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 maart 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 februari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat E. RAHOU.

Gezien de aanvullende nota van verweerder van 12 februari 2025.

Gezien de aanvullende nota van verzoeker van 13 februari 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoun-etnie te zijn. U bent moslim van soennitische strekking. U bent geboren in het dorp Hawdi in de provincie Nangarhar. Toen u ongeveer negen jaar oud was, verhuisde u met het gezin naar het dorp Hwara. U ging niet naar school maar volgde wel religieuze lessen in de moskee. Bij aankomst in België verklaarde u minderjarig te zijn.

U werkte als stenendelver op een berg in de regio Shirzad. F. (...), een verre neef van uw vader, was een soort manager op het werk. Tijdens het werken viel er een rotsblok naar beneden op het hoofd van F. (...). U begon te roepen en samen met uw collega's legde u F. (...) in een truck. Twee collega's en de chauffeur van

de truck reden met F. (...) naar het ziekenhuis, maar onderweg overleed hij aan zijn verwondingen. Dezelfde dag nog, in de namiddag, was de begrafenis van F. (...) in zijn dorp. Uw vader was daarbij aanwezig, u zelf was nog op de berg aan het werken en had geen idee dat F. (...) intussen was overleden, ook uw twee broers waren niet aanwezig bij de begrafenis. Na de begrafenis spraken familieleden van F. (...), die een talib was, uw vader aan en zij zeiden dat u expres het rotsblok op het hoofd van F. (...) had gegooid en dat ze u zouden doden. Ze zeiden dat u dat expres had gedaan omdat uw twee oudere broers voor de overheid (in casu het toenmalige leger) werkten en zichzelf bij de taliban waren. Toen u 's avonds thuis kwam vroeg uw vader wat er was gebeurd en u verduidelijkte dat het rotsblok was afgebroken. Uw vader vertelde dan dat de familieleden van F. (...) u beschuldigden en wilden doden. U ging vanaf dat moment niet meer werken. Gedurende twee maanden vonden er dagelijks jirga's met de dorpsouderen plaats, in een poging om het probleem op te lossen, maar de familieleden van F. (...) wilden niet onderhandelen. Na twee maanden viel de toenmalige overheid en kwamen de taliban aan de macht. U bent met uw oudste broer naar Kabul gereisd, naar het huis van uw maternale oom, later die avond kwam ook uw andere broer S. (...) naar daar. Jullie bleven tien nachten in het huis van uw maternale oom en u verliet uiteindelijk het land, samen met uw twee oudste broers en hun respectievelijke gezinnen. Jullie verbleven gedurende meer dan één jaar in Iran vooraleer jullie trachtten door te reizen naar Turkije. Aan de grens met Turkije raakte u gescheiden van uw broers en reisde u alleen verder.

U bent rond eind augustus 2021 uit Afghanistan vertrokken. Uw reis via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk heeft ongeveer achttien maanden geduurd. U heeft in Oostenrijk op 6 maart 2023 een verzoek om internationale bescherming ingediend. U reisde echter door naar België. U kwam in België toe op 18 maart 2023 en u heeft hier op 20 maart 2023 een verzoek om internationale bescherming ingediend.

Ter staving van uw verzoek legt u kopieën van volgende documenten voor: uw 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs), de taskara's van uw broers en vader, militaire documenten van uw beide broers, foto's van uw broers tijdens hun werk, foto's van F. (...) die overleden is, foto's van uzelf tijdens het werk, en een familiefoto.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-Generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art.1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofdte van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor het CGVS u evenmin de status van subsidiaire bescherming toekent.

Bij een terugkeer naar Afghanistan bent u bang gedood te worden door de taliban omwille van het ongeval dat plaatvond met uw 'baas' F. (...). Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken echter dat er geen geloofwaardigheid kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

Om te beginnen dient te worden opgemerkt dat u bij aankomst in België verklaarde minderjarig te zijn. Immers, overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 24 maart 2023 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig artikel 3§2, 2° en artikelen 6 -

8 van Titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Wet van 24 december 2002, zoals laatst gewijzigd bij wet van 12 mei 2014, en die aantoonde dat u ouder bent dan 18 jaar - waarbij u een leeftijd van 21.5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar werd toegekend - kan u niet in het minst worden beschouwd als minderjarige. Deze leeftijd is beduidend hoger dan degene die u bij de registratie van uw verzoek had opgegeven. Uit het feit dat u bij uw asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde 17 jaar te zijn, blijkt dat u heeft getracht de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden. Het spreekt voor zich dat een correct zicht op de leeftijd essentieel is om te kunnen inschatten welke kennis van u mag verwacht worden en in welke omstandigheden u in Afghanistan geleefd zou hebben. De vaststelling dat u zich dus onterecht als minderjarige voordeed, betekent dat u zich bewust jonger probeert voor te doen dan u in werkelijkheid bent en dit ondermijnt bij voorbaat uw algemene geloofwaardigheid.

Verder dient ook te worden vastgesteld dat u in Oostenrijk al een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend voordat u in België een verzoek indiende. Tijdens het persoonlijk onderhoud stelt u echter nooit eerder in Europa een asielverzoek ingediend te hebben en werden er enkel vingerafdrukken genomen in Oostenrijk en Zwitserland (CGVS, p.22), deze vaststelling ondermijnt een eerste keer de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Ook omtrent uw identiteit zijn er enige twijfels, zo blijkt dat u tijdens uw reisweg gebruik maakte van verschillende namen en geboortedata. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat u in Oostenrijk gekend bent onder de namen "N. K. (...)" en "N. Hd. (...)", deze verklaringen zijn tegenstrijdig met de identiteitsgegevens die u in België heeft opgegeven. Toen u in België aankwam, verklaarde u immers "N. H. (...)" te heten, later paste u dit aan naar "N. B. (...)". Wanneer u gevraagd werd of u ooit een andere naam heeft gebruikt, antwoordt u duidelijk van niet (CGVS, p.3), dit strookt opnieuw niet met de informatie van Dienst Vreemdelingenzaken. Verder blijkt ook dat u in Oostenrijk verklaarde te zijn geboren in het jaar 2004, een leeftijd die wordt bevestigd door het leeftijdsonderzoek dat in België werd uitgevoerd (zie supra), terwijl u bij aankomst in België verklaarde te zijn geboren in het jaar 2006. Er kan worden vastgesteld dat u heeft getracht de Belgische asieldiensten te misleiden. Doordat u er niet voor terugdeinst om valse verklaringen af te leggen omtrent uw identiteitsgegevens en eerdere asielverzoeken, moeten uw verklaringen reeds bij voorbaat met enige terughoudendheid worden bekeken.

Uw nood aan internationale bescherming wordt overigens ook ondermijnd door uw selectiviteit in het Europese land dat uw verzoek mocht behandelen. U verklaart dat uw vingerafdrukken genomen werden in Oostenrijk en Zwitserland (CGVS p. 22). U stelt echter ook dat u in voornoemde landen nooit een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend (CGVS p. 22). Uw EURODAC-hit bewijst het tegendeel: uw vingerafdrukken werden in Oostenrijk genomen in kader van een verzoek om internationale bescherming. Dat u dit land vervolgens heeft verlaten zonder het antwoord op uw verzoek om internationale bescherming af te wachten, ondermijnt de oprechtheid van uw voorgehouden nood aan bescherming.

Uw vluchtrelaas en de reden voor uw vrees ten aanzien van Afghanistan, is gebaseerd op een incident dat plaatsvond op uw werk waarbij een persoon, F. (...), waarvan familieleden lid zijn van de taliban, om het leven kwam. Echter het gebrek aan kennis en ongeloofwaardige elementen in uw relaas maken dat er weinig geloof kan worden gehecht aan de door u voorgewende problemen.

U stelt dat u tewerkgesteld was als stenendelver op een berg waar u dagelijks grote hoeveelheden van een specifieke witte steen delfde, doch kan u niet zeggen waarvoor deze stenen zouden dienen (CGVS, p.11). U stelt dat de persoon die tijdens een incident op uw werk om het leven kwam een ver familielid was van uw vader (CGVS, p.11). Toch kan u niet de volledige naam van deze persoon geven, u kan enkel zeggen dat zijn naam F. (...) was; zijn familienaam of stamnaam kent u niet (CGVS, p.12). Nadat het incident met F. (...) zou hebben plaatsgevonden, stelt u dat enkele collega's van u met hem in de truck naar het ziekenhuis gingen, onderweg zou F. (...) zijn overleden. U kan niet zeggen of F. (...) ook daadwerkelijk naar het ziekenhuis werd gebracht (CGVS, p.12-13). Dat u niet over zulke belangrijke informatie zou beschikken is op zijn minst opmerkelijk te noemen. Dat u nooit moeite gedaan zou hebben om meer informatie te verzamelen over die ziekenhuisrit en op welk moment F. (...) dan is overleden, doet de wenkbrauwen fronsen en ondermijnt verder de door u aangehaalde vrees (CGVS, p.13).

U werd door familieleden van F. (...) beschuldigd zijn dood te hebben veroorzaakt, u zou het rotsblok expres op zijn hoofd hebben gegooid. De reden dat u hiervan beschuldigd wordt, is omdat uw broers lid zijn van het Afghaanse Nationale Leger en de familieleden van F. (...) lid zijn van de taliban (CGVS, p.9). Het is ten eerste al weinig aannemelijk dat u ervan wordt beschuldigd expres een rotsblok op het hoofd van F. (...) te hebben gegooid. De vraag dringt zich op hoe u in hemelsnaam in staat zou kunnen zijn een zwaar rotsblok te verplaatsen en dan nog uitgerekend op het hoofd van een bepaald persoon. U verklaarde verder dat er tijdens verschillende jirga's, die achteraf hebben plaatsgevonden, door verschillende personen die aanwezig waren op de berg tijdens het incident werd verklaard dat het rotsblok op een natuurlijke manier is losgekomen en naar beneden is gevallen en dat u daar niks mee te maken had (CGVS, p.15). Het voorval was een jammerlijk ongeluk; dat de familieleden van F. (...) dit niet zouden willen geloven en u toch

aansprakelijk zouden houden voor iets waar u geen enkele invloed op had, en u vervolgens zouden willen doden, is totaal onaannemelijk.

Dat u het rotsblok expres gegooid zou hebben omdat uw familie overheidsgezind was en de familie van F. (...) taliban was, wordt verder ondermijnd doordat de door u voorgewende profielen van uw beide broers niet geloofwaardig zijn (zie infra). Bovendien stelt u ook nooit problemen gehad te hebben met F. (...) vóór het incident met het rotsblok plaatsvond (CGVS, p.12). De familieleden van F. (...), die taliban waren, zouden u ook nooit benaderd hebben op uw werk, terwijl zij wel op de hoogte waren van uw aanwezigheid daar en de zogenaamde tewerkstelling van uw broers (CGVS, p.18). De wijze waarop u het gebeurde schetst, kan dan ook niet worden geloofd.

Wat ook opmerkelijk is, is dat u stelt dat E. (...), een vriend van u die samen met u op de berg werkte, ook beschuldigd werd van de dood van F. (...) (CGVS, p.14). Dit is opmerkelijk omdat u stelt dat de reden waarom net specifiek u beschuldigd werd voor de dood van F. (...), de tewerkstelling van uw beide broers was. Die logica volgende, is er aldus geen enkele reden voor de taliban om ook E. (...) te beschuldigen van de dood van F. (...). Bovendien toont u op geen enkele manier aan dat de familieleden van F. (...) ook daadwerkelijk lid waren van de taliban. Er kan worden gesteld dat dit blote beweringen betreffen die u niet aannemelijk kan maken. U verklaart dat zij openlijk taliban waren, maar wanneer hiernaar gepeild wordt, geraakt u niet verder dan enkele vage en algemene verklaringen. Zo stelt u dat ze lange haren hadden en machinegeweren droegen en dat uw vader zei dat ze taliban waren (CGVS, p.14). U kan evenmin zeggen hoelang deze personen al taliban waren of wat hun precieze functie bij de taliban was. U weet evenmin waar ze bij de taliban zaten (CGVS, p.15). Indien u net deze personen heeft te vrezen, kan redelijkerwijze van u worden verwacht dat u meer bijzonderheden over hen en/of hun rol bij de taliban kwijt kan.

Ondanks de zware beschuldigingen van de familieleden van F. (...) ten aanzien van u en de geuite bedreigingen is het zeer opmerkelijk dat zij niet bij u thuis zijn langs geweest om u te zoeken. Ondanks dat uw ouders nog steeds op dezelfde plek wonen (CGVS, p.4) en u toch regelmatig contact heeft met hen, stelt u eerst dat u geen informatie heeft of de taliban na uw vertrek uit het land nog bij u thuis is langs geweest om u te zoeken (CGVS, p.10). Later stelt u echter duidelijk dat de taliban nooit naar uw huis is geweest om u te zoeken (CGVS, p.16-17). Het is ongeloofwaardig dat de familieleden van F. (...), die taliban zijn, u eerst zouden beschuldigen van de dood van F. (...) maar daarna niets zouden ondernemen om u ook effectief te vinden, u verklaart duidelijk dat ze nooit naar uw huis zijn geweest in een poging om u te vinden. Gezien de beruchte reputatie van de taliban is het ongeloofwaardig dat zij niets zouden ondernomen hebben tegen u of uw familie.

U stelt dat uw broers A. M. (...) en S. (...)S. (...) beiden voor het Afghaanse Nationale Leger hebben gewerkt. Echter kunnen hier vraagtekens worden bijgeplaatst. Zo merkt het CGVS op dat u er niet in geslaagd bent de profielen van uw beide broers aannemelijk te maken, hetgeen uw problemen die uit deze profielen voortvloeien per definitie al onderuit haalt. Verwijzend naar de activiteiten van uw broers voor het Afghaanse Nationale Leger, blijkt uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COIQuery Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) dat bepaalde personen die vroeger tot het Afghaanse Nationale Leger behoorden inderdaad te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Er kan echter geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaringen over zowel de militaire profielen van uw broers als de vervolgingsfeiten die voortvloeiden uit hun werkzaamheden. U blijft immers vaag en weinig doorleefd in uw verklaringen wanneer u spreekt over de werkzaamheden van uw broers A. M. (...) en S. (...)S. (...).

Wat betreft het profiel van uw broer S. (...)S. (...), dient te worden vastgesteld dat u niet in staat bent om zijn profiel geloofwaardig te maken, zo blijkt u nauwelijks op de hoogte te zijn van zijn tewerkstelling. Zo bent u niet in staat om te zeggen wanneer uw broer precies bij het leger ging, u denkt dat uw broer ongeveer drie jaar voor de val van de vorige overheid in het leger ging. U heeft geen enkele informatie over zijn taken in het leger, de manier waarop hij zich heeft aangemeld of de training die uw broer zou gekregen hebben. U heeft ook geen verdere informatie over wat hij leerde tijdens zijn training, hoelang zijn training duurde of waar hij zijn opleiding kreeg (CGVS, p.17). U bent evenmin instaat om te zeggen wie de commandant of overste van uw broer was of bij welk korps of bataljon hij zat. U kan enkel zeggen dat uw broer in Helmand gestationeerd was, maar veel preciezer kan u ook niet zijn. U verklaart ook dat u uw broer nooit persoonlijk in uniform heeft gezien, enkel maar op foto's (CGVS, p.18). U verklaart ook niet te weten of uw broer S. (...)S. (...) ooit bedreigd is geweest omwille van zijn werkzaamheden binnen het Afghaanse Nationale Leger.

Ter staving van het profiel van uw broer S. (...)S. (...) legt u enkel kopieën en geen originele stukken neer waardoor noch de herkomst noch de authenticiteit ervan kan worden nagegaan. Gelet op het gemakkelijk te manipuleren karakter van kopieën kan hieraan überhaupt geen bewijswaarde worden toegekend. Daarenboven bent u niet in staat om de door u voorgelegde documenten van uw broer allemaal te identificeren. Zo omschrijft u de militaire badge van uw broer als “de datum van zijn registratie”, wat toch een zeer onvolledige omschrijving van het betreffende document is (CGVS, p.7). Bijkomend kan ook worden vastgesteld dat de militaire badge van uw broer verliep op 16.06.1399 (6 september 2020). Dit is ruim voor de val van het voormalige regime en is tegenstrijdig met door u afgelegde verklaringen. Zo stelde u dat uw broer S. (...)S. (...) tot aan de val van de voormalige overheid in het Afghaanse Nationale Leger zou hebben gediend, de door u voorgelegde documenten tonen op geen enkele manier aan dat uw broer daadwerkelijk tot aan de val van die overheid gediend heeft in het Afghaanse Leger. Er kan ook worden vastgesteld dat de badge van uw broer niet volledig is, zo ontbreekt de familienaam op de badge. Aangezien dit een officiële badge is die uitgaat van de militaire overheid, kan verwacht worden dat deze op zijn minst volledig en correct is ingevuld. De foto's die uw broer S. (...)S. (...) moeten tonen als militair bieden evenmin enige zekerheid dat dit uw broer betreft. Het is evenmin duidelijk waar, wanneer, in welke omstandigheden of met welke bedoelingen deze foto's werden genomen. Ook foto's kunnen makkelijk in scène worden gezet waardoor andermaal de bewijswaarde ervan minimaal is.

Wat dan weer de werkzaamheden van uw broer A. M. (...) betreft, bent u opnieuw niet in staat om ook zijn profiel aannemelijk te maken. U verklaart dat zijn job in Mazar was maar u kan niet zeggen waar precies, zo kan u geen district of plek vermelden waar A. M. (...) gestationeerd was (CGVS, p.19). Volgens uw verklaringen zou uw broer de rang van sergeant gehad hebben, u verklaart echter niet te weten wat het verschil is met de rang van soldaat, u weet ook niet hoeveel personen uw broer onder zich had, welke opleiding hij heeft genoten om sergeant te worden of wat zijn precieze taken waren binnen zijn rang als sergeant (CGVS, p.19). U kan evenmin iets zeggen over de training of opleiding die uw broer gedaan heeft om in het leger te geraken, verder kan u ook geen informatie geven over de overste van uw broer. U zou uw broer ook nooit in uniform hebben gezien, enkel op foto's (CGVS, p.19-20).

Verder stelt u dat uw broer tien tot elf jaar voor de val in het leger ging en ongeveer anderhalf jaar voor de val van het regime gestopt zou zijn met zijn werk. U kan deze beweringen echter op geen enkele manier staven. U legt een foto van een militaire badge van uw broer A. M. (...) voor, deze badge is geldig van 20.01.1390 (9 april 2011) tot 20.01.1393 (9 april 2014). Wanneer u gevraagd wordt of uw broer nog een andere meer recente badge gehad heeft, verklaart u enkel deze badge te hebben en geen andere gezien te hebben (CGVS, p.20). De documenten die u voorlegt kunnen op geen enkele manier uw verklaringen ondersteunen dat uw broer voor langere periode in het leger gediend zou hebben.

Nogmaals dient te worden opgemerkt dat dit ook nu enkel kopieën betreffen en geen originele stukken. U bent opnieuw niet in staat om de door u voorgelegde documenten van uw broer A. M. (...) allemaal te identificeren. Zo omschrijft u de militaire badge van uw broer A. M. (...) als “de datum van zijn registratie” (CGVS, p.6-7). De foto's die uw broer A. M. (...) moeten tonen als militair bieden evenmin enige zekerheid dat dit uw broer betreft. Zoals eerder al aangegeven kan aan foto's geen enkele bewijswaarde worden toegekend, laat staan dat hieruit met zekerheid een familieband kan worden afgeleid.

Wat betreft de beide profielen van uw broers S. (...)S. (...) en A. M. (...), dient aldus te worden geconcludeerd dat u niet in staat bent om hun militaire profielen aannemelijk te maken. U beschikt over weinig tot geen (detail)informatie over hun werkzaamheden. U heeft sinds uw verzoek om internationale bescherming meer dan voldoende tijd gehad om informatie te sprokkelen bij familieleden of bij uw broers zelf. Zeker aangezien u verklaarde na het verlaten van Afghanistan nog zeker één jaar samen met uw broers in Iran gewoond te hebben; genoeg tijd en gelegenheid dus om het over hun militaire verleden te hebben; al zeker wanneer dit jullie zou hebben genoopt het land te verlaten (CGVS, p.4). U liet ook na om informatie te vragen aan uw ouders omtrent de tewerkstelling van uw broers (CGVS, p.21), ook sinds uw aankomst in België heeft u op regelmatige basis contact met uw familie en vroeg u geen verdere informatie aan uw familie.

De door u neergelegde stukken kunnen bovenstaande appreciatie van uw verzoek niet in positieve zin wijzigen. Ook nu legt u enkel kopieën en geen originele stukken neer. Dit geldt dus ook voor de taskara's die u neerlegt van u en uw broers en vader, zowel als voor de documenten die u van uw broers S. (...)S. (...) en A. M. (...) neerlegt. Evenmin kan met zekerheid worden vastgesteld dat deze stukken effectief uw familie betreffen. U was niet in staat om alle documenten van uw broers te identificeren (zie supra) en u kon evenmin zeggen wie er op de foto's met uw broers te zien waren. Minstens mag van u enige interesse worden verwacht aangaande de inhoud van de stukken die u zelf neerlegt. Indien u zelf niet in de mogelijkheid zou zijn de stukken na te lezen, had u in dit verband de hulp kunnen inroepen om u het stuk te laten voorlezen en op die manier kennis te nemen van de inhoud ervan.

De andere foto's die u neerlegt zijn enkel foto's van u of, volgens uw verklaringen, van F. (...). Deze foto's tonen evenmin de door u aangehaalde problemen met de taliban aan. De foto's van op uw werk bewijzen evenmin het incident dat zou zijn voorgevallen en tonen op geen enkele manier uw problemen met de taliban en de familie van F. (...) aan. De familiefoto die u neerlegt van u met uw broers A. M. (...) en S. (...)S. (...) toont noch jullie familieband, noch hun tewerkstelling aan. Het is evenmin duidelijk waar, wanneer, in welke omstandigheden of met welke bedoelingen deze foto's werden genomen.

Wat de door u neergelegde documenten betreft, moet overigens in het algemeen ook worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus Afghanistan - Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van alle door u neergelegde documenten bijzonder relatief, en al zeker wanneer deze niet worden ondersteund door geloofwaardige en/of plausibele verklaringen. Documenten kunnen enkel een geloofwaardig relaas ondersteunen, maar kunnen de aannemelijkheid van een ongeloofwaardig relaas niet herstellen.

Ten gevolge van de vele ongeloofwaardige elementen in uw relaas, kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaringen. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet niet worden toegekend daar u niet aan de voorwaarden voldoet. Er kan immers geen gegronde vrees in uw hoofde worden vastgelegd.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022,

beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern

ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden

aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsvername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdeler die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Boj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Boj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatrieerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De bestreden beslissing

Verweerder besluit dat verzoeker niet erkend kan worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Eveneens besluit verweerder dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2. Basisbeginselen van het beroep in volle rechtsmacht

2.2.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

2.2.2. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.2.3. De uitvoerige opsomming van wetsebepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

De rechterlijke motiveringsverplichting houdt niet in dat de Raad moet antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt.

2.2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3 Aanvullende stukken

Op 12 februari 2025 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar volgende rapporten en de weblinks ervan vermeldt:

- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments", 4 november 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan", mei 2024;
- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- EASO Afghanistan Country Focus , januari 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", december 2023;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;

- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023.
- EUAA COI Query Afghanistan – major legislative, security-related and humanitarian developments, 2 februari 2024.
- EUAA Afghanistan – Country Focus, november 2024.

Daarbij is het CGVS, zijnde verweerder, niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: *"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."*

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet vermeldt niet de inwilliging van het beroep als sanctie voor de afwezigheid van de verweerder op de terechtzitting van de Raad. De Raad is op grond van de afwezigheid van de verweerder ter terechtzitting niet verplicht het beroep gegrond te verklaren en aldus verzoeker te erkennen als vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt de bepaling een omkering van de bewijslast in. Deze bepaling heeft wel tot gevolg dat de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verweerder niet dienen te worden beantwoord (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365; RvS 29 oktober 2014, nr. 10 890 (c); RvS 9 maart 2016, nr. 11 839 (c)).

Op 13 februari 2025 legt verzoeker nog een aanvullende nota met bijkomende stukken neer. Het betreft daarbij volgende stukken (volgens de eigen inventaris van verzoeker) :

- Bijkomende stukken inzake tewerkstelling A. M. (...) en S. (...),
- Foto's van Talibs in het dorp van verzoeker (bis),
- Dreigbrieven Taliban,
- Documenten Afghaans leger inzake tewerkstelling van A. M. (...) en S. (...),
- Enveloppe UPS waarmee verzoeker originele documenten mocht ontvangen vanuit Afghanistan,
- Verzoeker met broers in Afghanistan,
- Broer van verzoeker in Afghanistan met kalasjnikov,
- Foto van overleden broer in Afghanistan,
- Broer van verzoeker in Afghanistan met kalasjnikov,
- Verzoeker met zijn broer in Afghanistan,
- Foto's van verzoeker in België,
- Verklaring leerkracht LIGO,
- Medische stukken verzoeker,
- Stukken inzake tewerkstelling verzoeker in België,
- Medische stukken verzoeker (bis),

2.4 De aangevoerde middelen

Het eerste middel voert de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, van artikel 4.1 van de Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake de normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en de inhoud van de verleende bescherming, van de materiële motiveringsverplichting zoals bedoeld in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het materieel motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Het tweede middel voert de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951, van het materieel motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Het derde middel voert de schending aan van de artikelen 48/4, 48/5 en 49/3 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsverplichting zoals bedoeld in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het beginsel luidens welk elke

administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite en rechte juiste en pertinente motieven, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en van het artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker haalt in zijn eerste middel kort theoretisch de formele, dan wel materiële motiveringsplicht aan en geeft daarbij aan dat de bestreden beslissing onjuist en onvolledig gemotiveerd zou zijn. Daarbij geeft verzoeker theoretisch aan dat het niet aan verweerder is om de bewijswaarde van de verschillende stukken te ontkrachten en dat verweerder enkel de meest nadelige interpretatie in deze weerhouden zou hebben. Vervolgens gaat verzoeker nader in op de verschillende elementen van de bestreden beslissing. Hij geeft aan dat hij onterecht afgerekend wordt op zijn verklaringen inzake zijn leeftijd en is van mening dat hem het voordeel van de twijfel gegeven moet worden. Hij geeft aan Afghanistan verlaten te hebben in augustus 2021 op een moment dat hij inderdaad nog minderjarig geweest zou zijn. Hij is van mening dat hij over dit element gehoord had moeten worden en dat men hem de kans had moeten geven hierop te reageren.

Verzoeker is van mening dat verweerder niet heeft doorgevraagd op het vlak van de tewerkstelling van zijn broers. Hierdoor zou hij beweerdelijk niet alle onduidelijkheid hebben kunnen wegwerken of meer details hebben kunnen verschaffen. Verzoeker is van mening dat hij samenhangende verklaringen afgelegd heeft en dat hij talrijke stukken voorgebracht heeft die betrekking hebben op deze verklaringen. Verweerder zou niet correct gebruik gemaakt hebben van de verplichting om rekening te houden met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden. Verzoeker wijst er ook op dat hij slechts beperkt geschoold is. Er zou enkel rekening gehouden zijn met wat hij niet weet.

Hetzelfde geldt volgens hem voor de verklaringen inzake de problemen met Taliban en de van hen uitgaande bedreigingen. Zijn verklaringen zouden op dit vlak coherent en samenhangend zijn en er zou verder doorgevraagd moeten zijn op dit vlak wanneer er eventueel onduidelijkheden geweest zouden zijn of er meer details nodig geweest zouden zijn.

Samenvattend is verzoeker van mening dat verweerder aan zijn verklaringen slechts een negatieve interpretatie geeft daar waar zijn verklaringen beweerdelijk duidelijk zouden zijn. Verweerder zou spijkers op laag water zoeken, hem absoluut het voordeel van de twijfel geweigerd hebben en steeds gekozen hebben voor de meest negatieve interpretatie. Als er onduidelijkheden waren, had verweerder moeten doorvragen, zo stelt verzoeker.

In het tweede middel werpt verzoeker op dat hij vreest voor zijn leven omwille van zijn specifieke profiel. Zeker nu de Taliban een grote greep hebben op zijn regio van herkomst. Daarbij wijst hij erop dat de Taliban uitdrukkelijk aangegeven hadden niet te vluchten naar het buitenland. Zijn relaas zou in lijn liggen met wat in Afghanistan voorvalt en zou dan ook niet eenvoudigweg als ongeloofwaardig afgewimpeld kunnen worden. In hoofde van verzoeker zou er dan ook een gegronde reden zijn om te vrezen voor vervolging en dit als deel van een bepaalde sociale groep of een politieke overtuiging.

In het derde middel werpt verzoeker nog op dat er ten onrechte niet voldoende geoordeeld zou zijn over de toekenning van de subsidiaire bescherming. Er zouden wel degelijk redenen zijn om hem deze bescherming toe te dichten. Daarbij verwijst hij onder meer naar een EASO COI rapport van januari 2022 waaruit onder meer zou moeten blijken dat er een groot gebrek aan informatie zou zijn over de situatie in Afghanistan. Vervolgens gaat verzoeker nog nader in op de volgens zijn eigen bewoordingen mogelijke verwestering. Hij wijst er daarbij op dat hij in de zomer van 2021 Afghanistan verlaten heeft, sedert geruime tijd in Europa verblijft, een woordje Nederlands kent en intussen een ruime vriendenkring heeft uitgebouwd. Er zouden bijgevolg een aantal elementen zijn die cumulatief zouden moeten leiden tot het besluit dat er sprake zou zijn van verwestering. Verzoeker ontvluchtte zijn land op zeer jonge leeftijd, komt uit een conservatief dorp, heeft de voeling met de Afghaanse maatschappij verloren door een lang verblijf in Europa tijdens zijn vormende jaren en maakt gebruik van sociale media wat in tegenspraak zou zijn met de onderrichtingen van de Taliban.

Zelf zou hij niet beseffen hoe verschillend hij intussen is en bij een cumulatieve beoordeling van deze elementen kan hij bij terugkeer beschouwd worden als extreem verwesterd. Verweerder zou daarbij gefaald hebben bij diens onderzoeksplicht en dit nog meer vermits verzoeker bij het persoonlijk onderhoud een verklaring neergelegd heeft waaruit blijkt dat hij in de horeca werkzaam is.

2.5 Ten aanzien van de leeftijd van verzoeker

De Dienst Voogdij van de FOD Justitie heeft na medisch onderzoek de leeftijd van verzoeker vastgesteld op 20,8 jaar. Dit medisch onderzoek is uitgevoerd conform artikel 7 van Titel XIII, Hoofdstuk 6, 'Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen' van de programmawet (I) van 24 december 2002 (hierna: de Voogdijwet). Deze wet stelt dat medisch onderzoek het definitieve bewijsmiddel vormt voor leeftijdsbepaling bij twijfel. Krachtens artikel 25.5 van de Procedurerichtlijn is het mogelijk om via medisch onderzoek de leeftijd van een individu vast te stellen. Het onderzoek heeft uitgewezen dat de verzoeker ten tijde van de beoordeling 21,5 jaar met standaardafwijking van 2 jaar) oud was. Overeenkomstig artikel 7, §3 van de

Voogdijwet, is de meest gunstige leeftijd voor de verzoeker aangenomen. Verzoeker werd op de hoogte gesteld van de mogelijkheid om een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State, zoals voorgeschreven door artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State. Verzoeker heeft nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten. De Raad wijst erop dat hij niet bevoegd is om de wetgeving te toetsen aan verzoekers kritiek. De beslissing tot bepaling van de leeftijd werd genomen op grond van artikel 7 van de Voogdijwet, zodat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier geen rechtsmacht over heeft. Deze beslissing werd niet vernietigd door de Raad van State en moet dan ook worden geacht in overeenstemming te zijn met de wet.

2.6 De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker houdt in eerste instantie voor dat verweerder onterecht besloot dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet. Voormelde wetsbepaling luidt als volgt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, geeft vervolgens het volgende aan: *“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon: [...] Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”*

Verweerder heeft vastgesteld dat de verklaringen die verzoeker, met het oog op het verwerven van een internationale beschermingsstatus, aflegde ongeloofwaardig zijn en de door hem aangebrachte stukken niet toelaten hier anders over te oordelen.

Verweerder besluit dat het relaas van verzoeker als ongeloofwaardig beschouwd dient te worden. Er wordt onder meer gewezen op de beperkte kennis over de inhoud en draagwijdte van zijn werk, onduidelijkheden in verband met een beweerdelijk eenmalig voorgevallen incident en de door verzoeker voorgebrachte documenten. Verzoeker kan voor een deel ook enkel kopijen van documenten voorbrengen.

Uit dit geheel aan door hem aangevoerde elementen leidt verzoeker in ieder geval wel een vrees tot vervolging af. Er worden door hem echter geen overtuigende argumenten bijgebracht die voormelde vaststellingen, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, in een ander daglicht kunnen plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoeker weliswaar allerhande bedenkingen uit bij een aantal overwegingen in de bestreden beslissing, maar hiermee de determinerende motieven van deze beslissing niet onderuit haalt. Verzoeker laat de overige motieven uit de bestreden beslissing ongemoeid.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest verzoeker voor zijn leven vanwege een incident met zijn overste F. (...). Verzoeker beweert dat de familieleden van F. (...) lid zouden zijn van de taliban en hem willen doden uit wraak voor een ongeval waarbij F. (...) verongelukte. Verweerder gelooft echter niet in de verklaringen van verzoeker die de basis voor deze vrees vormen.

Verzoeker werkte in een steengroeve en tijdens een voorval kwam F. (...), een ver familielid van zijn vader, om het leven. Verzoeker kan niet de volledige naam van F. (...) geven en weet niet zeker of F. (...) naar het ziekenhuis is gebracht na het incident. Dit gebrek aan informatie is, gelet op het beslissend karakter van dit voorval, opmerkelijk. Verzoeker wordt beschuldigd door familieleden van F. (...) van opzettelijk handelen, terwijl hij gelooft dat deze beschuldiging voortkomt uit de tewerkstelling van zijn broers als militairen, die lid zijn of waren van het Afghaanse Nationale Leger.

Verzoeker zegt dat tijdens verschillende zogenaamde Jirga's door aanwezigen is verklaard dat het incident een ongeluk was en dat hij er niet verantwoordelijk voor was. Het is opmerkelijk dat de familieleden van F. (...) hem toch zouden willen doden, ondanks deze bevestiging door verschillende mensen onafhankelijk van elkaar. Hij had voor het incident geen problemen met F. (...) en zijn familieleden. Ook de Taliban hebben hem nooit op het werk benaderd.

E. (...), een vriend van verzoeker die ook op de berg of in de steengroeve werkte, werd eveneens beschuldigd van mede-verantwoordelijkheid de dood van F. (...). Dit is opnieuw erg vreemd, want de redenen voor de beschuldigingen rond verzoeker zijn niet van toepassing op E. (...). Verder kan verzoeker niet overtuigend aantonen dat de familieleden van F. (...) echt bij de taliban horen. Hij maakt vaag van hun betrokkenheid gewag en kan op geen enkele wijze voldoende details geven over de functie van deze familieleden of hoelang zij al lid zijn van de taliban.

Verzoeker beweert dat de familieleden van F. (...), ondanks hun beschuldigingen en bedreigingen, niet naar zijn huis zijn gegaan om hem te zoeken. Dit is ongeloofwaardig, gezien de reputatie van de taliban als gewelddadige organisatie. Bovendien bevindt het geheel zich binnen een familiale context waarbij niet uitgesloten kan worden dat er emotioneel gehandeld wordt. Verweerder beweert dat ondanks regelmatig contact met zijn ouders, hij geen informatie heeft over mogelijke bezoeken van de taliban aan zijn huis.

Verzoeker steunt vervolgens zijn verhaal ook op de tewerkstelling zijn broers, A. M. (...) en S. (...), voor het Afghaanse Nationale Leger. Ook hier kan hij weinig details over hun profielen geven. Er zijn wel aanwijzingen dat mensen die bij het nationale leger hebben gediend, vergeldingsacties kunnen verwachten, maar het loutere feit een familielid te zijn van dergelijke personen is op zich onvoldoende om tot een reële dreiging te besluiten. Verzoeker is opnieuw vaag in zijn verklaringen over hun militaire achtergrond, wat het moeilijk maakt om zijn vrees voor vergelding of beweerde wraak te geloven.

Wat betreft zijn broer S. (...), blijkt dat verzoeker allesbehalve op de hoogte is van de details van zijn militaire carrière. Hij kan niet zeggen hoe of wanneer zijn broer bij het leger is gegaan, of welke taken hij daar had. Verzoeker weet zelfs niet of S. (...) ooit bedreigd is vanwege zijn werk in het leger. Dit gebrek aan kennis en specifieke informatie ondermijnt de geloofwaardigheid van verzoekers verhaal over de risico's die zijn broer zou lopen.

Ter staving van het profiel van zijn broer S. (...) legt verzoeker voornamelijk kopieën en voor het grootste deel geen originele stukken neer, wat de herkomst en authenticiteit van deze documenten alvast ook niet controleerbaar maakt. Kopieën hebben in ieder geval weinig bewijswaarde omdat ze gemakkelijk te manipuleren zijn. Verzoeker kan ook niet alle documenten van zijn broer identificeren. De beschrijving van de militaire badge als "de datum van zijn registratie" is onvolledig. Verder blijkt de badge van zijn broer op 16. 06. 1399 (6 september 2020) verlopen te zijn, wat niet overeenkomt met verzoekers verklaringen dat zijn broer tot de val van de overheid bij het Afghaanse Nationale Leger in dienst geweest zou zijn. De documenten ondersteunen deze bewering alleszins niet en de badge mist de correcte familienaam en ziet er erg afwijkend uit, wat bijzonder vreemd te noemen is voor een officiële badge. De foto's die zijn broer zouden tonen als militair bieden ook geen zekerheid over zijn identiteit of de omstandigheden waarin deze opnames gebeurden, aangezien foto's gemakkelijk kunnen worden geënceneerd of in scène gezet. Dit geldt ook voor de foto's die verzoeker toevoegt aan zijn aanvullende nota. In weerwil van wat verzoeker voorhoudt, bevestigt dit ook geenszins de familieband van de afgebeelde personen onderling.

Wat de tewerkstelling van zijn broer A. M. (...) betreft, kan verzoeker ook geen duidelijk profiel geven. Verzoeker zegt dat zijn broer in Mazar werkte, maar kan geen specifieke locatie noemen. Hij verklaart dat zijn broer sergeant was, maar weet niet wat het verschil is met de rang van soldaat of hoeveel ondergeschikten hij had. Verzoeker heeft geen informatie over de opleiding van zijn broer of over de identiteit van zijn overste. Hij zegt zijn broer nooit in levende lijve in uniform te hebben gezien en enkel op foto's. Verzoeker beweert dat zijn broer tien tot elf jaar voor de val in het leger ging en anderhalf jaar voor de val stopte, maar kan dit niet onderbouwen. Meer nog, de foto van de militaire badge van A. M. (...), geldig van 20. 01. 1390 (9 april 2011) tot 20. 01. 1393 (9 april 2014), ondersteunt zijn beweringen in het geheel niet en spreekt de beweringen van verzoeker zelfs diametraal tegen. Verzoeker heeft geen ander document dat aantoonst dat zijn broer langere tijd in het leger heeft gediend.

Ook voor de documenten van A. M. (...) geldt dat het veelal kopieën zijn en geen originele stukken, en verzoeker kan ook hier de documenten niet goed identificeren en is bijgevolg niet bij machte om duidelijk aan te geven wat deze documenten precies zijn. Zijn beschrijving van de badge als "de datum van zijn registratie" is te vaag. De foto's die hij biedt als bewijs dat A. M. (...) een militair was, zijn evenmin van aard om zonder meer als bevestiging te dienen voor de beweringen van verzoeker. Zoals eerder reeds aangegeven, hebben foto's nagenoeg geen bewijswaarde om de voorgehouden familieband aan te tonen of een militaire achtergrond te bevestigen.

Ten aanzien van de profielen van zijn broers S. (...) en A. M. (...) kan worden besloten dat verzoeker niet in staat is hun militaire profielen aan te tonen. Hij heeft weinig gedetailleerde informatie over hun werkzaamheden en heeft ondanks deze lacunes intussen ook voldoende tijd gehad om meer informatie te verzamelen tijdens zijn beweerde verblijf met zijn broers in Iran. Verzoeker heeft ook geen informatie gezocht bij zijn ouders over de werkgeschiedenis van zijn broers en heeft na aankomst in België contact met zijn familie onderhouden zonder verdere vragen te stellen in dit verband.

De documenten die verzoeker heeft ingediend, veranderen niets aan de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Hij legt opnieuw alleen kopieën en geen originele stukken voor, inclusief de taskara's van hemzelf en zijn broers en vader. Het kan niet met zekerheid worden vastgesteld dat deze documenten echt zijn en dan ook nog eens aan zijn familie toebehoren. Gevraagd naar de inhoud kan verzoeker deze documenten niet goed identificeren en kan hij ook niet zeggen wie er op de foto's staan. Er mag enige interesse van hem verwacht worden inzake de inhoud van de stukken die hij zelf indient. Als hij desgevallend niet in staat zou blijken om een aantal documenten zelf te lezen, had hij hulp kunnen inroepen om hem deze documenten te laten voorlezen of minstens te ontcijferen wat hij blijkbaar niet de moeite vond om dit te doen.

De andere foto's die hij overlegt zijn gedeeltelijk alleen van hemzelf of, volgens hem, van F. (...). Deze tonen echter niet de problemen met de Taliban aan die hij voorhoudt. De foto's van zijn werk laten het incident niet zien en bevestigen niet zijn problemen met de Taliban en F. (...)s familie. De familiefoto met zijn broers toont geen familieband of werkervaring, en het is niet duidelijk waar, wanneer of door wie deze foto's zijn genomen.

De bewijswaarde van alle door verzoeker ingediende documenten is zeer beperkt, vooral ook omdat ze niet worden ondersteund door geloofwaardige verklaringen. Documenten kunnen alleen een geloofwaardig verhaal ondersteunen, maar kunnen geen ongeloofwaardig verhaal herstellen. Door de vele ongeloofwaardige elementen in het verhaal van verzoeker kan er geen of onvoldoende geloof worden gehecht aan zijn verklaringen.

Verzoeker voegt nog zogenaamde dreigbrieven van de Taliban bij zijn aanvullende nota. Deze documenten zijn vermoedelijk alleen in het Pashtou opgesteld. Hierbij wijst de Raad op artikel 8 van het Procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de Raad niet toelaat de documenten, opgesteld in een andere taal dan deze van de rechtspleging, in overweging te nemen indien deze niet vergezeld zijn van een vooreensluitend verklaarde vertaling, *quod non in casu*. Het beoordelen van de authenticiteit en de bewijswaarde van neergelegde documenten behoort tot de beoordelingsbevoegdheid van de Raad. Het is niet aan de Raad om te bewijzen dat feiten niet waar zijn en evenmin is het de taak van de Raad om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de betrokkene aan te vullen. Een document is daarbij slechts één element in het relaas van de betrokkene en de bewijswaarde ervan hangt af van de verklaringen van de betrokkene zelf en andere objectieve elementen. De voorgelegde documenten vermogen op zichzelf niet de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas te herstellen.

De Raad stelt vast dat de vaststellingen van het CGVS steun vinden in het administratieve dossier. Na kennisname van de elementen in het dossier volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat er ingevolge voorstaande vaststellingen geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden asielrelaas. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in het verzoekschrift beperkt tot het volharden in zijn vluchrelaas en het louter tegenspreken van de vaststellingen en gevolgtrekkingen van verweerder, maar geen dienstig verweer of concrete elementen aanbrengt die de pertinente motieven in de bestreden beslissing kunnen verklaren of weerleggen, dan wel een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker aannemelijk maken. Er dient te worden benadrukt dat verzoekers uitleg geen afbreuk doet aan de verklaringen die hij aflegde bij de DVZ en bij het CGVS. Verzoeker kan met de loutere herneming van zijn reeds afgelegde en beoordeelde verklaringen en de uiterst algemene en post factum-verduidelijkingen of verwijzingen naar algemene informatie in het verzoekschrift geen afbreuk doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheden of de algemene ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Ter zitting en ook in zijn verzoekschrift stelt verzoeker nog erg algemeen te vrezen bij een terugkeer naar Afghanistan te zullen worden vervolgd omwille van zijn leven in België waarbij hij in zijn eigen bewoordingen verwijst naar een zogenaamde "verwestering". Hij wijst daarbij op het feit dat hij al een tijdje in het buitenland verbleven heeft en sedertdien nagenoeg steeds gewerkt heeft. Daarnaast heeft hij zich intussen bekwaamd in het Nederlands en heeft hij hier een uitgebreide vriendenkring. Verzoeker legt een stuk voor van zijn lerares waar zij haar waardering uitdrukt voor hem. Ook geeft hij aan reeds een geruime tijd te werken. Daarnaast merkt hij op dat hij een negatieve indruk zal wekken door de jonge leeftijd waarop hij vertrok, de conservatieve omgeving waar hij naar zou moeten terugkeren, zijn verblijf in het zogenaamde Westen en zijn gebruik van sociale media. Er zou hem een verwestering toegeschreven kunnen worden en bijgevolg zou hij een vrees voor vervolging of ernstige schade kunnen ondervinden. Uit de objectieve landeninformatie waarover de Raad beschikt blijkt heden evenwel niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt blijkt veeleer dat Afghanen die terugkeren uit het buitenland in regel weinig of niets in de weg wordt gelegd (cf. EUAA Afghanistan Country Focus, mei 2024 en aanvulling/actualisatie van november 2024).

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij een specifiek risicoprofiel heeft dat zou toelaten te besluiten dat hij toch een ernstig risico loopt om te worden vervolgd. Verzoeker toont niet aan dat hij tijdens zijn verblijf in

West-Europa een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor hij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken. Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat hem een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap waardoor hij in de problemen zou kunnen komen.

De Raad merkt ook op dat verzoeker, volgens zijn verklaringen, werd geboren en is opgegroeid in Afghanistan, dat hij op latere leeftijd – en dus toen hij reeds voor een belangrijk deel was gevormd door de samenleving waarin hij opgroeide – naar Europa reisde, dat hij zich als praktiserende moslim identificeert en dat hij een beperkt aantal jaren in West-Europa verblijft en er dus niet zo maar kan worden aangenomen dat hij zich bepaalde westerse denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat hij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt.

Verzoeker toont ook niet aan uiterlijke kenmerken te hebben die, zelfs al zouden zij betekenisloos zijn, toch zouden kunnen worden aanzien als een reden om hem als afwijkend te beschouwen en hem te vervolgen. In de bestreden beslissing wordt in dit verband overigens terecht opgemerkt dat:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de ‘Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren’ opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd.

In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het

Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke."

Dat de verzoeker in België is tewerkgesteld, en Nederlands leert, toont hoogstens aan dat de verzoeker zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier en dat hij tracht te voorzien in zijn levensonderhoud, wat lovenswaardig is, maar, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard is om te leiden tot de vaststelling dat hij dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een mogelijke) verwestering. Daarbij wijst de Raad er nog op dat uit de stukken van verzoeker blijkt dat hij werkt in de tuinbouw en niet in de horeca zoals wel in het ingediende verzoekschrift wordt gesteld.

De beschouwingen van verzoeker leiden niet tot de conclusie dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt.

2.7 De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.7.1 In het derde middel van zijn verzoekschrift houdt verzoeker eveneens voor dat verweerder op onjuiste gronden of op onredelijke wijze tot het besluit kwam dat hem de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden toegekend.

Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."*

Allereerst moet worden gesteld dat, nu reeds werd vastgesteld dat verzoeker geen verwestering aantoon, niet kan worden besloten dat hij, omwille van een verwestering, het slachtoffer dreigt te worden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Daar zijn asielaanvragen ongeloofwaardig werd bevonden kan hij ook niet nuttig naar dit relaas verwijzen met het oog op de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker geeft aan het familielid te zijn van een voormalig lid van het Nationaal Afghaans leger maar getuigt op de verklaringen van verzoeker kan hij hierin niet gevolgd worden. Bovendien volstaat het niet om beweerdelijk familielid te zijn van een voormalig personeelslid van de voormalige overheid om automatisch te besluiten tot een risico op daadwerkelijke vervolging louter om deze reden.

Er wordt ook niet aangetoond dat verweerders beoordeling dat de socio-economische situatie in Afghanistan in voorliggende zaak geen aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus incorrect is.

Verzoeker stelt met een algemene verwijzing naar artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dat verweerder niet op een zorgvuldige wijze heeft onderzocht of hem de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kan worden. Nochtans zou dezelfde wet dit voorschrijven. Er zou minstens een onderzoek gedaan moeten worden naar de regio van verzoeker en de risico's in dit verband. Ook ten aanzien van de mogelijkheid op willekeurig geweld zou er een onderzoek gevoerd moeten worden. Indien een dergelijk onderzoek gedaan zou zijn, zou dit volgens verzoeker aangewezen moeten hebben dat er wel degelijk reden is tot het toekennen van de subsidiaire bescherming.

Eerst en vooral blijkt dat er in de bestreden beslissing duidelijk een uitgebreide motivering aanwezig is ten aanzien van deze zogenaamde subsidiaire bescherming en dit in weerwil van wat verzoeker voorhoudt.

Betreffende verzoekers betoog dat hij in Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden opgemerkt dat hij aangaf afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar en dat uit de informatie waarover de Raad heden beschikt weliswaar blijkt dat er in deze provincie nog sprake is van willekeurig geweld, maar dat dit geweld actueel geen hoog niveau bereikt (cf. EUAA Country guidance: Afghanistan, januari 2023, en EUAA Afghanistan: Country Focus, december 2023). Bovendien wordt een aanzienlijk deel van de burgerdoden in deze provincie beschouwd als het gevolg van veiligheidsincidenten van gerichte aard. Verzoekers standpunt dat uit oudere cijfers nog geen conclusies kunnen worden getrokken wijzigt hier niets aan. Tevens kan nog worden geduimd dat de UNAMA in juni 2023 nog een nieuw verslag heeft uitgebracht, waarin ook wordt geconcludeerd dat het aantal burgerdoden in Afghanistan significant is gedaald sinds de machtsovername door de taliban (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, 15 August 2021 – 30 May 2023, blz. 12). In dit verslag wordt er eveneens op gewezen dat slachtoffers meestal vielen bij aanslagen die waren gericht tegen religieuze en etnische minderheden en overheidspersoneel. Soortgelijke inlichtingen kunnen worden teruggevonden in andere recente verslagen (EUAA Afghanistan: Country Focus, december 2023). In het EUAA COI rapport van november 2024 over de veiligheidssituatie in Afghanistan wordt aangegeven dat de veiligheidssituatie positief blijft evolueren. Er zijn weliswaar nog enkele verzetsgroepen actief (National Resistance Front en Afghanistan Freedom Front) en ook ISKP blijft aanvallen uitvoeren tegen burgerdoelen en de zogenaamde autoriteiten. Uit de gegevens van verschillende actoren blijkt echter dat er een aanzienlijke daling is in het aantal geregistreerde gebeurtenissen sedert 2022. Er is weliswaar een lichte stijging van het aantal burgerdoden, deze betreffen echter ook incidenten die verband houden met drugs en landconflicten, hetgeen losstaat van wat wordt beoordeeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Er kan dus niet worden geoordeeld dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een bedreiging van zijn leven of persoon. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat er gegevens eigen aan zijn persoon zijn die toelaten te besluiten dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De Raad merkt op dat verzoeker meent dat hem de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend omdat hij een reëel risico loopt op schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan de Raad niet oordelen dat verweerder verkeerdelijk concludeerde dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. De huidige socio-economische situatie in Afghanistan is overduidelijk het gevolg van een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde

eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Ook de meest recente gegevens uit de EUAA COI Afghanistan van november 2024 laten niet toe te besluiten dat deze humanitaire situatie dermate gewijzigd zou zijn dat een andere beoordeling zich opdringt.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoekers betoog dat de precaire humanitaire situatie in Afghanistan voornamelijk is te wijten aan het handelen van de taliban kan niet worden bijgetreden.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

De uitvoerige uiteenzetting van verzoeker, waarbij hij ook verwijst naar minder recente informatie, naar de situatie in andere provincies en naar doelgerichte aanslagen, laat de Raad niet toe tot een ander besluit te komen. Gezien de informatie in het rechtsplegingsdossier kan verzoeker ook niet worden bijgetreden in zijn standpunt dat er geen deugdelijke doorstroming van objectieve informatie meer is aangaande de situatie in Afghanistan, dat een analyse van de veiligheidssituatie dus niet mogelijk is en dat niet kan worden geoordeeld dat de situatie is verbeterd.

De Raad kan enkel vaststellen dat niet blijkt dat verzoeker nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7.2 De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven. Er is geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen. Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

2.8 Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.9 De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

2.10 De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.11 De Raad wijst erop dat het vertrouwensbeginsel inhoudt dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen. (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263).

Verzoeker toont met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Hij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

2.12 Waar verzoeker in diens vordering eigenlijk ook nog vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend vijftientig door:

A. DE WILDE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier,.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE WILDE